

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 21Co/262/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113234653
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Antónia Kandrává
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8113234653.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., IČO: 35 792 752, Pribinova 25, Bratislava, v konaní právne zastúpený JUDr. Andreou Cvikovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Kubániho 16, proti žalovanej: Y. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. F. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka: Občianske združenie slovenských spotrebiteľov AZ, Nám. Josipa Andriča 1, Chorvátsky Grob, v konaní právne zastúpený JUDr. Jozefom Kempom, advokátom so sídlom v Chorvátskom Grobe, Nám. Josipa Andriča 1, v konaní o zaplatenie 777,92 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 25C/10/2014-50 zo dňa 04.09.2014 takto jednohlasne

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e sa rozsudok.

II. Náhrada trov odvolacieho konania sa účastníkom n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Prešov (ďalej len „prvostupňový súd“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol. Náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že skutkovo mal za preukázané, že dňa 13.08.2010 uzatvoril žalobca so žalovanou zmluvu o revolvingovom úvere č. 8300031623, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 1.320,- Eur. Žalovaná mala splatiť úver v 42 mesačných splátkach vo výške 70,72 Eur v termínoch dohodnutých v zmluve. Zároveň bolo v zmluve uvedené, že deň splatnosti je 10.deň v mesiaci, celková suma na zaplatenie 2.970,24 Eur, predpokladaná RPMN je 70 %, ročná úroková sadzba 70 %, priemerná RPMN 51,49 % a poskytnutá čiastka revolvingu 695,88 Eur a ročná úroková sadzba 76,20%. Žalovaná uhradila spolu sumu 2.192,32 Eur. Žalobca oznámil žalovanej 23.07.2013, že dôjde k zosplateniu celej sumy v lehote 15 dní od doručenia oznámenia.

Na takto zistený skutkový stav prijal právny názor, že zmluva uzatvorená medzi účastníkmi konania nespĺňa náležitosti zákona o spotrebiteľských úveroch, konkrétne § 9 ods.1 písm.f/ a k/, teda v zmluve nie je uvedené rozpísanie jednotlivých splátok, z ktorých by bola zrejmá výška istiny, úrokov a iných poplatkov, ani konečná splatnosť úveru. Za takejto situácie je potom zrejmé, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Ďalej súd poukázal na samotnú výšku dohodnutých úrokov, ktorá je podľa súdu neprimerane vysoká a je v rozpore s dobrými mravmi. Priemerný ročný úrok v čase uzatvárania zmluvy v auguste 2010 bol 12,58 % ročne, úrok dohodnutý v zmluve bol 76,20 % ročne. Podľa ustálenej judikatúry je neprimeranou taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje obvyklú úrokovú mieru v dobe dojednávania určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Poukázal na ustanovenie § 11 ods.1 písm.a/, § 9 ods.2 písm.k/, písm.f/, § 9 ods.1, § 2 písm.b/, § 2 písm.a/, § 1 ods.2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch

a pôžičkách pre spotrebiteľov, ďalej na § 52 ods.1, § 53 ods.1, § 53 ods.2, 5, § 54 ods.1 Občianskeho zákonníka.

Poukázal na ustanovenia § 52 ods.1,2, § 53 ods.1, ods.2, ods.5, § 54 ods.1, § 1 ods.2, § 2 písm.a/, b/, § 9 ods.1, ods.2 písm.f/, k/. § 11 ods.1 písm.a/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods.1 Občianskeho súdneho poriadku. Žalobca v konaní nebol úspešný a tak mu náhradu trov konania nepriznal. Žalovanej trovy konania nevznikli. Vedľajšiemu účastníkovi nepriznal trovy s odôvodnením, že súd prihliada ex offo na ochranu spotrebiteľa.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a alebo rozhodnutie zmenil a priznal žalobcovi uplatnený nárok žalobou a zaviazal žalovanú k náhrade trov konania.

Okrem iného v odvolaní uviedol, že prvostupňový súd neaplikoval správne platnú právnu úpravu. Posudzovanie veci podľa nepríslušnej právnej normy je dôvodom pre zrušenie rozhodnutia. Otázka odplaty za spotrebiteľské úvery bola z hľadiska vývoja právnej úpravy predmetom výslovnej regulácie od 01.07.2008, kedy nadobudlo účinnosť Nariadenie vlády č. 238/2008 Z.z. Po zrušení zákona č. 258/2001 Z.z. zákonodarcu určil, že maximálna odplata bude regulovaná explicitne a nie všeobecne na základe pravidiel o dobrých mravoch a danú úpravu zaviedol do zákona č. 40/1964 Zb. Z toho je teda možné usudzovať, že výška odplaty za úver poskytnutý na základe spotrebiteľskej zmluvy bola ku dňu 13.08.2010 výslovne regulovaná a to v zmysle § 53 ods.6 Občianskeho zákonníka.

Ďalej v odvolaní tiež uviedol, že namieta dôvodnosť záverov súdu kedy by úver poskytnutý na základe zmluvy mal byť považovaný za bezúročný a bez poplatkov. Zmluva o revolvingovom úvere je uzavretá na dobu neurčitú, kedy jej predmetom je poskytnutie úveru a za dohodnutých podmienok poskytnutie revolvingu. Ak počas trvania zmluvného vzťahu dôjde k poskytnutiu revolvingu, potom tiež po jeho poskytnutí sa vie kedy je konečná splatnosť. Konečná splatnosť úveru vyžaduje informáciu kedy má byť úver za predpokladu dodržiavania zmluvy uhradeným a dôjde k zániku záväzku. Ide teda o zhodný údaj s dátumom splatnosti poslednej splátky. Určiť uvedený dátum v čase podania žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru právna úprava nielen nevyžaduje, ale objektívne sa daný údaj určiť ani nedá. Podľa jeho názoru zmluva uzavretá medzi účastníkmi obsahuje výšku splátky, termín jej splatnosti, ako aj počet splátok. Absencia zákonných a obligatórných náležitostí zmluvy o revolvingovom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z.z. platného v čase uzavretia zmluvy nenastala a rovnako nie je zákonný dôvod na posúdenie poskytnutého úveru ako bezúročného a bez poplatkov.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok prvostupňového súdu z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia pojednávania (§ 214 O.s.p.) a potom ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku vyvesené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Krajského súdu v Prešove najmenej 5 dní vopred rozsudok a verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu bolo posúdiť, či prvostupňový súd rozhodol vo veci správne, ak žalobu zamietol z toho dôvodu, že predmetný úver pre chýbajúce náležitosti úverovej zmluvy považoval za bezúročný a bez poplatkov, a uplatnené úroky z úveru považoval za neplatné a to s poukazom na odvolacie argumenty uplatnené odvolateľom.

Odvolateľ odvolanie odôvodnil tým, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d) O.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.).

Odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. je daný, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ust. § 132 O.s.p., pretože súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývajú, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo, alebo v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov účastníkov alebo vyšli najavo inak, z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti),

zákonosti, pravdivosti a vierohodnosti je logický rozpor, alebo ktoré odporujú ust. § 122 až § 135 O.s.p. Odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. je daný, ak súd prvého stupňa posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo právnu normu, síce správne určenú, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania jemu predchádzajúceho ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom. Odvolací súd zdieľa i právne závery prvostupňového súdu. K veci považuje za potrebné dodať nasledovné:

Z ustáleného skutkového stavu prvostupňovým súdom súdom vyplýva, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá spotrebiteľská zmluva o revolvingovom úvere, na ktorý sa aplikujú ustanovenia Zák. č. 129/2010 Z. z. a ustanovenia o ochrane spotrebiteľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Zmluva bola uzavretá medzi žalobcom a žalovanou dňa 13.08.2010 (na základe žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru žalovanou, uvedenej v článku 5). Žalobcom bol schválený revolvingový úver vo výške 1.320,- Eur s počtom splátok 42, so splatnosťou ku 10-temu dňu v mesiaci, s mesačnou splátkou 70,72 Eur. Ďalej bola stanovená RPMN za úver 60,49 %, ročná úroková sadzba úveru 76,20%. Z takto uzavretého zmluvného dojednania, ktoré bolo pripravené na predtlačí žalobcu nie je v zmysle podmienok uvedených v § 4 ods. 2 písm. i/ cit. zákona zrejmé, aká výška splátky predstavuje platbu na istinu, aká výška splátky na úroky a aká výška splátky na ďalšie (a aké) poplatky. V článku 6 žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru je už len komplexne uvedené, že výška mesačnej splátky predstavuje sumu 70,72 Eur, pričom pri celkovo uhradených 42 splátkach, výsledná suma splátok predstavuje 2.970,24 Eur. Znamená to, že k navýšeniu poskytnutého úveru došlo o 1.650,24 Eur. Z obsahu článku 6 Zmluvy o revolvingovom úvere je možné vyvodiť, že úver mohol byť navýšený len o ročnú úrokovú sadzbu revolvingu 76,20 %, keďže v uvedenej časti ďalšie náklady, napríklad poplatky (iba súhrne uvedené v časti „zmluvná odmena“) nevyplývajú. Vzhľadom k tomu, že splatnosť úveru bola rozložená na 42 mesačných splátok, z ustanovenia zmluvy o revolvingovom úvere nie je zrejmé, aká výška splátky predstavuje na samotnú istinu a aká (v akej časti) na úrok z úveru.

Podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“) účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/ a § 10 ods. 1.

Pre spotrebiteľský úver sa podľa ZoSÚ z hľadiska formálnych náležitostí vyžaduje písomná forma zmluvy a obsahové náležitosti zmluvy sú vymedzené v § 9 ods. 2 ZoSÚ. Vyššie citované ustanovenie § 11 ods. 1 ZoSÚ vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ zmluva uzatvorená medzi účastníkmi niektorú z náležitostí vymenovaných v § 11 ods. 1 ZoSÚ neobsahuje, poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Uvedený výklad zodpovedá zmyslu a účelu Zákona č. 129/2010 Z. z.. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Tento výklad dopadá aj na zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle citovaného zákona s poukazom na § 1 ods. 8 ZoSÚ, kde je vyjadrená subsidiarita Občianskeho zákonníka, ako aj subsidiarita osobitných predpisov. Podstatou spotrebiteľskej ochrany je, že sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho dodávateľa, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou

podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany slabšej strany (spotrebiteľa).

Práve z vyššie uvedeného dôvodu bol prijatý aj zákon č. 129/2010 Z. z. a ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatnosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu. Medzi takéto ustanovenia nepochybne patrí uvedenie výšky a počtu termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ). Nato, aby bol považovaný spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a/ ZoSÚ stačí, že chýba jeden z údajov vymedzených v tomto ustanovení. Účelom náležitosti ustanovenej v § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ je, aby spotrebiteľ vedel rozlíšiť aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, čo mu tiež umožňuje zorientovať sa v danej situácii, pretože potom nie je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a ďalšie poplatky, teda odplatu pre žalobcu. Keďže v zmluve nie je náležite určené, v akej časti má byť započítaná splátka na istinu, v akej časti na úrok z istiny, alebo poplatku, spotrebiteľ by nemal vedomosť v akej časti má zaplatenú istinu (v akej časti ju veriteľ započítal na zaplatenie istiny) a v akej časti ostatné poplatky. Práve i z tohto dôvodu zákonodarca uvedené označil ako podstatnú náležitosť spotrebiteľskej zmluvy o úvere, bez ktorého uvedenia sa považuje úver za bezúročný a bez poplatkov.

Prvostupňový súd správne konštatoval, že uzavretá Zmluva o revolvingovom úvere zo dňa 13.08.2010 je v rozpore s podmienkami uvedenými v § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z. a preto v zmysle § 4 ods. 3 cit. zák. sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Nie je dôvodná námietka odvolateľa, že prvostupňový súd nesprávne právne vec posúdil pokiaľ považoval dohodnutý úrok medzi účastníkmi konania sa neplatný pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 O.z. a § 3 O.z.).

Prvostupňový súd správne dospel k záveru, že dojednaná výška úroku z poskytnutého revolvingu (76,20 %) je v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 v spojení s podmienkami uvedenými v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a v tejto časti je zmluva podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatná. Úrok z revolvingového úveru je príslušenstvom pohľadávky obsiahnutého v ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka platiaceho aj pre obchodno-závazkové vzťahy. Úrokový vzťah je vzťahom akcesorickým, ktorého vznik je podmienený platným hlavným záväzkovým vzťahom.

Žalobca v odvolaní obhajoval úroky za poskytnutý úver s poukazom, že nie sú v rozpore s dobrými mravmi poukazujúc na maximálnu výšku odplaty za spotrebiteľské úvery. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda sa nesmie priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný.

Odvolací súd považuje za rozporné s dobrými mravmi, ak sa poskytne spotrebiteľovi úver za cenu niekoľkonásobne prevyšujúcu priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami. Nenašiel odvolací súd dôvody pre odklon od doterajších rozhodnutí odvolacieho súdu (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k 3 Co 3Co/114/2014, 6 Co 79/2014). Žalobcom žiadaný úrok z úveru ročne 76,20 % spôsobil značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov tejto úverovej zmluvy, pretože bolo súdom v rámci skutkového stavu preukázané a zistené, že priemerné v tomto období boli úroky vo výške 12,58 % ročne.

Úrok z úveru vo výške odporujúcej dobrým mravom, s ktorým zákon spája absolútnu neplatnosť (§ 39 Občianskeho zákonníka) nemožno obhajovať ani princípom zmluvnej slobody. Zmluvná sloboda účastníkov právneho vzťahu nie je neobmedzená a nesmie vybočiť z určitých aj právom akceptovateľných hraníc. Jednou z týchto hraníc je i súdom prvého stupňa správne aplikovaný inštitút dobrých mravov. Zmluvné podmienky v predmetnej veci prvostupňový súd správne, pokiaľ ide o úrok z úveru vyhodnotil ako odporujúce dobrým mravom a odvolaciemu súdu neprináleží ich upravovať tak,

aby zodpovedali zákonnej požiadavke súladu s dobrými mravmi (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-618/10 zákonnej požiadavke súladu s dobrými mravmi (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-618/10 Banco Español). Odvolací súd na margo veci poznamenáva, že sudy sa značne kriticky vyjadrili už aj k nižším úrokovým sadzbám (napr. Krajský súd v Prešove vo veci 3Co/67/2008 - 25 %). Nemecký BGH v rozsudku zo dňa 13. 03. 1990 vyhlásil úver s rozdielom o 12 % percentuálnych bodov oproti priemeru na trhu pre obdobný úver za nemravný a žalobu zamietol pre rozpor plnenia s dobrými mravmi (civilnoprávna úžera). Švajčiarsky spolkový súd znížil v roku 1967 rozhodnutím z 01. 04. 1967 úrokovú sadzbu v prípadoch úverov pre spotrebiteľov s 26 % na 18 % a sadzbu 26 % vyhlásil za odporujúcu dobrým mravom.

Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009).

Dobré mravy možno stotožniť so všeobecne spoločensky uznávanými zásadami konania v právnom styku (poctivosť, nezneužívanie výkonu práv, nešikanózný spôsob výkonu práva, rešpektovanie rovnosti účastníkov občiansko-právnych vzťahov). Právny úkon priečiaci sa dobrým mravom v zmysle § 3 ods. 1 OZ treba považovať úkon, ktorý je všeobecne neakceptovateľný z hľadiska v spoločnosti prevládajúcich mravných zásad a princípov vzájomných vzťahov medzi ľuďmi. Súlad právneho úkonu s dobrými mravmi treba posudzovať vždy komplexne so zreteľom na konkrétnu situáciu na oboch stranách. Pokiaľ ide o primeranosť výšky úrokov z pôžičky (úveru) - problematika dobrých mravov (na historickom, národnom ale aj európskom pozadí) úzko súvisí s doktrínou o neprípustnom resp. neprimeranom znevýhodnení založenom právnom úkonom, tak typickou práve v prípade tradičnej „úžery“. Táto doktrína nadobudla v modernom práve váhu a význam a slúži určitým obmedzujúcim spôsobom k naplneniu zásady zmluvnej spravodlivosti. Pri posúdení primeranosti dojedanej výšky úroku treba prihliadnuť na celkové okolnosti úkonu, jeho pohnútky a účel, ktorý sledoval. Predovšetkým však treba porovnať dojednaný úrok s úrokovou mierou obvyklou z praxe peňažných ústavov. Podľa štatistických údajov NBS (ktoré sú verejne prístupné na internete), priemerná úroková miera u spotrebiteľských (nových) úverov v 08/2010 sa pohybovala na úrovni 12,58 % (v roku 2010 na úrovni 10,80 %). V danom prípade, pokiaľ bola medzi stranami zmluvy dohodnutá úroková sadzba z poskytnutého revolvingu 76,20 %, jedná sa až o 6-násobné navýšenie úrokovej sadzby oproti úrokovým sadzbám, ktoré poskytovali komerčné banky na území SR v čase poskytnutia úveru žalovanej, s dobou splatnosti od 1 do 5 rokov. Takéto dojednanie úrokovej miery odvolací súd považuje za neplatné pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 v spojení s § 39 Občianskeho zákonníka.

Prvostupňový súd mal nepochybne za preukázané a táto skutočnosť medzi účastníkmi ani nebola sporná, že žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 1.320,- Eur a žalovaná uhradila žalobcovi sumu vo výške 2.192,32 Eur. Dôsledkom uvedeného je nedôvodnosť žaloby ako to vyplýva z odôvodnenia rozsudku prvostupňového súdu.

Vzhľadom na vyššie uvedený záver je vecne správny rozsudok vo veci samej, ako aj o trovách konania, keď prvostupňový súd konštatoval neúspech žalobcu. Preto odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods.1 O.s.p.).

O trovách odvolacieho konania rozhodol v zmysle ust. § 244 ods. 1 aplikujúc ust. § 142 ods. 1 O.s.p. žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, trovy konania si však neuplatnila a zároveň jej vznik trov konania z obsahu spisu nevyplýva, preto jej odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.